

nyel. Soha nem ért el a laktanyába: az esős Moszkva téren nagy siettében figyelmetlenül lépett ki egy busz mögül, elütötte egy motoros, és a helyszínen meghalt.

*

Erről nem is igen tudok írni neked, Ferkó. Anyám halála olyan tragédia volt, amit máig nem tudtam megemészteni. Most is látom magam előtt az ügyeletes tiszt és az ezred politikai tisztjének pusmogását az ezredparancsnokságon, ahova nagy hirtelen hívtak. Ahogy sajnálattal közölték, hogy a rendőrség tájékoztatása szerint anyám, született Szerémi Irén, a mai nap délelőttjén a Moszkva téren szörnyethalt, mert körültekintés nélkül lépett egy motorral közlekedő állampolgár elé, a motoros is súlyosan megsérült, de nem életveszélyesen. Most menjek vissza a körletbe, és tájékoztatnak a továbbiakról.

Az olajfestékes falat tapogatva, bukdácsolva értem a második emeletre, lefeküdtem a vaságyra, és két napig nem keltem fel. Nem tudtam felkelni. Az ágyon feküdni napközben szigorúan tilos volt, mégis, még a legvadabb tiszthelyettesek is békében hagytak. Körülöttem folyt a szokásos laktanyaélet, én pedig borostásan, gyakorlóruhában, bakancsban, könnyekben és takonyban fetrengtem a vaságy felhajtatlan pokrócán.

A temetésig vártak az áthelyezéssel, és a buszbaleset után határ menti őrökre áthelyezett társaim már mind új szolgálati helyükön voltak, amikor én kisírt szemekkel és több kilót fogyva visszajöttem a temetésre kapott eltávozásból. Schwarz mami megígérte, hogy a leszerelésemig vigyáz a bútorunkra és egyéb ingóságainkra, és anyám halálának napjától nem is kellett neki fizetni az albérletért. Amikor a temetés után visszaindultam a laktanyába, száz forintot nyomott a kezembe.

– Áldjon isten, ha nem látnalak már – mondta.

Kérdően néztem rá, ráncos arca elkomolyodott, és bizalmasan a fülembe súgta, hogy rövidesen jönnek őt akasztani. Azt hittem, rosszul hallok. Akkor megismételte, hogy rövidesen jönnek őt akasztani. Megijedtem. Mami soha nem volt egy lángész, de most nagyon megijedtem attól, amit mondott. Meg ahogyan mondta. A szeme a messzibe révedt, és most már érdeklődőbb hangon kérdezte meg, hogy tudok-e valamit az ő közeljövőben várható akasztásáról, mert a nyilasok most már bizonyára ehhez a védett házhoz is elérnek, és most már nem úszhatja meg ő sem. Átöleltem madárcsontú testét, az elmúlt hetek tragédiái mellett az ő elméjének elborulása már csak pont volt az i-re. Rázott a zokogás, könnyeim befolytak a nyakába.

WEINER SENNYEY TIBOR

Harangszó vasárnap

*Ülni vadul a pirkadásban arcodra ébredő napvirágban
Ülni a ragyogó félhomályban más napjában saját mában
Csak szemlélni a színehagyta szép eget ülni az ébredésben
Ülni és várni csak várni minden percben fényre készen*

A legnagyobb legenda

*Atlantisz sem volt más mint tizenkét büszke férfi
Akik mögött százhusz csendes asszony állt
S e tizenkét ember nem tanított semmit
Csak azt hogy az ember több mint amit lát*

Grammatikai evolúció

*A madarak nyelve oly magas szinten rezeg
Hogy szárnyakat kaptak hozzá és tollakat
Hogy megkapták az áhított repülésnek
Képességét mert amint szólsz akképpen vagy*